

правовідносини реально існують у нашій державі, а раз так, то вони мають бути виділені в окрему групу правовідносин, та піддані всебічному вивченню. Зазначене завдання є актуальним та необхідним з різних позицій, оскільки від його реалізації залежить не лише ефективність реалізації загально державних та регіональних програм розвитку фізкультури та спорту, але і забезпечення реалізації правового статусу учасників таких правовідносин.

ЛІТЕРАТУРА

1. Курило В.І. Адміністративні правовідносини у сільському господарстві України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук: спец. 12.00.07. "Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / В.І. Курило. – К., 2008. – 40 с.
2. Бордюгова Г.Ю. Спортивне право як нова комплексна галузь права / Г.Ю. Бордюгова // Адвокат. – 2008. – № 8(95). – С. 13–15.
3. Забара С. Проблеми визначення поняття та предмета спортивного права України / С. Забара // Підприємництво, господарство і право. – 2008. – № 7(151). – С. 102–105.
4. Моргунов О.А. Поняття та система джерел спортивного права / О.А.Моргунов // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 624–629.
5. Мельник Р.С. Система адміністративного права України: монографія / Р.С. Мельник. – Х.: Вид-во Харківського національного університету внутрішніх справ, 2010. – 398 с.
6. Конституція України: зі змінами та доповненнями: [прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради 28 черв. 1996 р.]. – Х.: Весна, 2008. – 48 с.
7. Бевзенко В.М. Публічно-правові відносини: сутність та ознаки / В.М. Бевзенко // Право і безпека. – 2009. – № 1. – С. 6–12.
8. Про місцеве самоврядування в Україні: закону України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР. – [Електронний ресурс] Режим доступу: // <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=2&nreg=280%2F97-%E2%F0>.
9. Бандурка О.М. Адміністративне право України: підручник / О.М. Бандурка. – Х.: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. – 480 с.
10. Колпаков В.К. Адміністративне право України: підручник / В.К. Колпаков. – К.: Вид-во Юріноком Інтер, 2003. – 544 с.
11. Комзюк А.Т. Адміністративний процес України: навчальний посібник / А.Т. Комзюк, В.М. Бевзенко, Р.С. Мельник. – К.: Вид-во Прецедент, 2007. – 531 с.

УДК 342.726: 331 – 056.24

ПРИНЦИПИ ЗАЙНЯТОСТІ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Петрусевич В.І., ад'юнкт

Національна академія внутрішніх справ

Дана стаття присвячена розкриттю змісту принципів, які сприяють забезпеченню доступу осіб з інвалідністю до гарантованого їм на законодавчому рівні права на працю, та спрямовані на ліквідацію усіх форм дискримінації при реалізації відповідного права з метою надання особам з інвалідністю можливості жити незалежно, брати активну участь в економічному, соціальному та культурному житті суспільства. У ній класифіковано та охарактеризовано відповідні принципи, внесено пропозиції щодо шляхів вдосконалення їх реалізації на практиці.

Ключові слова: принцип, зайнятість, особа з інвалідністю, гуманізм, недискримінація.

Петрусевич В.И. ПРИНЦИПЫ ЗАНЯТОСТИ ЛИЦ С ИНВАЛИДНОСТЬЮ / Национальная академия внутренних дел, Украина

Данная статья посвящена раскрытию содержания принципов, которые способствуют обеспечению доступа лиц с инвалидностью к гарантированному им на законодательном уровне права на труд, и направленные на ликвидацию всех форм дискриминации при реализации соответствующего права в целях предоставления лицам с инвалидностью возможности жить независимо, активно участвовать в экономической, социальной и культурной жизни общества. В ней классифицированы и охарактеризованы соответствующие принципы, внесены предложения о путях совершенствования их реализации на практике.

Ключевые слова: принцип, занятость, лицо с инвалидностью, гуманизм, недискриминация.

Petrusevich V.I. PRINCIPLES OF EMPLOYMENT OF PERSONS WITH DISABILITIES / National academy of internal affairs, Ukraine

This article deals with the disclosure content of the principles that help to ensure access by people with disabilities are guaranteed to them by law to work, and to eliminate all forms of discrimination in respect of the relevant law to enable individuals with disabilities to live independently, participate actively in the economic, social and cultural life of society. It classified and described the relevant principles, made suggestions on ways to improve their implementation in practice.

Key words: principle, employment, person with disabilities, humanism, non-discrimination.

Актуальність теми дослідження обґрунтовується відсутністю як в науковій літературі, так і в національному законодавстві, визначення та виокремлення принципів зайнятості осіб з інвалідністю, досліджуваних у даній роботі, а також їх надзвичайною важливістю для ефективності заходів, які спрямовані на те, щоб особи з інвалідністю інтегрували у соціум шляхом реалізації власного потенціалу через працю.

Метою даної статті є визначення поняття та класифікація принципів зайнятості осіб з інвалідністю, розкриття суті кожного них, а також акцентування уваги на їх значимості для досягнення цілей відповідних заходів.

Згідно зі статтею 1 Конвенції ООН про права інвалідів [3, Ст.799], ратифікованої Україною у 2009 році, особами з інвалідністю (інвалідами) визнаються особи зі стійкими фізичними, психічними, інтелектуальними або сенсорними порушеннями, які під час взаємодії з різними бар'єрами можуть заважати їхній повній та ефективній участі в житті суспільства нарівні з іншими.

Відповідно до статті 2 Закону України „Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні” [6, Ст.252], інвалідом є особа зі стійким розладом функцій організму, що при взаємодії із зовнішнім середовищем може призводити до обмеження її життєдіяльності, внаслідок чого держава зобов'язана створити умови для реалізації нею прав нарівні з іншими громадянами та забезпечити їй соціальний захист.

В Україні станом на 1 січня 2011 р. чисельність осіб з інвалідністю за даними Державного комітету статистики України становила 2 709 982 особи, у тому числі інвалідів I групи – 310 494 особи, інвалідів II групи – 1 078 721 особи, інвалідів III групи – 1 155 646 особи, дітей-інвалідів – 165 121 особи. Таким чином, чисельність осіб з інвалідністю складає майже 6% загальної чисельності населення нашої держави.

Особливу роль у соціалізації осіб з інвалідністю відіграє трудова зайнятість, яка має своїм результатом не лише матеріальне збагачення, а й їх самореалізацію як особистості через спілкування, самоствердження, принесення користі оточуючим тощо.

Особи з інвалідністю працездатного віку у нашій державі складають 53% від загальної кількості осіб відповідної категорії або 6,5% у загальній структурі економічно активного населення. Число працюючих осіб відповідної категорії станом на 1 жовтня 2011 р. становила 662 559 осіб або кожна друга людина з інвалідністю працездатного віку.

Європейська соціальна хартія (переглянута) [2] називає право на працю одним з основних соціальних прав. Глави 6 і 7 Рекомендації № R (92) 6 відзначають важливість професійного орієнтування та надання допомоги людям у питаннях найму на роботу або збереження робочого місця і просування по службі, а також важливість заходів, які повинні прийматися службами зайнятості з метою забезпечення професійної інтеграції людей з інвалідністю [9, 48-49].

Законом України „Про зайнятість населення” (стаття 1) [5, Ст.170] поняття „зайнятість” визначено як діяльність громадян, пов'язану із задоволенням особистих та суспільних потреб і такою, що, як правило, приносить їм дохід у грошовій або іншій формі.

Зайнятість населення забезпечується державою шляхом проведення активної соціально-економічної політики, спрямованої на задоволення його потреб у добровільному виборі виду діяльності, стимулювання створення нових робочих місць і розвитку підприємництва. Що стосується осіб з інвалідністю, то їх зайнятість, окрім усього, забезпечується додатковими заходами, зокрема квотуванням робочих місць.

Як свідчить практика, результативності заходів щодо зайнятості осіб з інвалідністю можна досягти, у тому числі, шляхом дотримання вироблених світовою й національною практикою принципів.

В Україні проблема правових принципів досліджувалася наступними вченими-юристами: Є.Г. Азаровою, А.М. Колодієм, В.В. Копейчиковим, Є.С. Мачульскою, Н.М. Мироненко, Е.В. Скурко, О.Ф. Фрицьким, Ю.С. Шемшученко, Л.С. Явичем та іншими.

У науковій літературі зустрічаються наступні визначення поняття „принципи”:

1. базові ідеї правової системи та їх втілення у будь-якій із форм у характерних для правової системи компонентах (у правосвідомості, нормативному компоненті, при структуруванні та функціонуванні організаційного компонента правової системи, у правотворчості та правореалізації/правозастосуванні) [14, 56];
2. загальні вимоги до суспільних відносин і їх учасників, а також вихідні керівні засади, відправні установлення, що виражають сутність права і впливають з ідей справедливості й свободи, а також визначають загальну спрямованість і найістотніші риси діючої правової системи [15];
3. вихідні норми, правила й закономірності, що витікають із сутності та рівня розвитку суспільства, а також його продуктивних сил, дотримання яких сприяє досягненню цілей функціонування та вирішенню поставлених завдань [11, 9].

Узагальнюючи наведені вище дефініції досліджуваного поняття вважаємо, що правовими принципами є норми й правила, що впливають із сутності та рівня розвитку суспільства, втілені у свідомості та нормативно-правових актах, і дотримання яких сприяє досягненню поставлених цілей.

Слід зауважити, що принципи не формулюють конкретних прав і обов’язків та не завжди забезпечені конкретними законодавчими санкціями [15]. Їх значення обумовлюється притаманними їм властивостями вищої імперативності, універсальності, загальнозначущості, стійкості та стабільності протягом невизначено тривалого часу.

Враховуючи вищезазначене та з огляду на визначення поняття зайнятості вважаємо, що принципами зайнятості осіб з інвалідністю є норми й правила, які впливають із сутності та рівня розвитку суспільства, втілені у свідомості та нормативно-правових актах, дотримання яких сприяє реалізації особами відповідної категорії конституційного права на працю.

Принципи зайнятості осіб з інвалідністю є однією із ключових його ідентифікаційних ознак, які впливають на законодавство у досліджуваній сфері, на спрямування державної політики у відповідному напрямі.

На нашу думку, принципи зайнятості осіб з інвалідністю можна класифікувати на два види: загальні (притаманні будь-якому соціальному явищу) та спеціальні (властиві досліджуваному явищу).

До числа загальних принципів зайнятості осіб з інвалідністю пропонуємо віднести наступні:

- *законності*. Означає верховенство закону, неухильне виконання нормативно-правових актів усіма органами держави, посадовими та іншими особами, затверджує всезагальність вимог дотримання законів та прийнятих відповідно до них підзаконних актів [8, 84];
- *гуманізму* (від лат. *humanitas* – людяність), який означає закріплення у правових формах відносин між людиною, державою і суспільством на основі визнання самоцінності людської особистості, невід’ємності її прав і свобод, поважання її гідності, захисту від свавільного втручання у сферу особистого життя [15]. Суть даного принципу у відносинах щодо реалізації особами з інвалідністю права на працю полягає в наданні їм

можливості вибору тієї чи іншої роботи на власний розсуд із врахуванням наявних здібностей і власних побажань.

Норма, яка відображає зміст принципу гуманізму міститься у статті 2 Кодексу законів про працю України [4, Ст.375], у якій, зокрема, передбачено, що громадяни нашої держави мають право на вільний вибір професії, роду занять і роботи;

- *рівності*, який означає рівність усіх перед законом. Цей принцип спрямований на створення у суспільстві умов для поваги відмінностей, усунення несприятливих умов і забезпечення того, щоб всі жінки, чоловіки, дівчата і хлопці у повній мірі брали участь у житті суспільства на рівних умовах. Цей принцип гарантується нормами Конституції України, у якій, зокрема, встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом;
- *демократизму* (від грец. demos – народ і kratos – влада), який знаходить свій прояв у тому, що право та законодавство виражають волю народу, волю всіх і кожного, формуються через форми народовладдя. У сфері зайнятості осіб з інвалідністю проявляється через їх безпосередню участь в організації своєї зайнятості;
- *участі та включення*. Даний принцип має на меті залучення осіб з інвалідністю до широкого спектру життя суспільства та у процес прийняття рішень, які матимуть наслідки для них, а також заохотити їх до активного способу життя у громаді (спільноті). Включення є двостороннім процесом: особи, які не мають інвалідності, мають бути відкритими до участі осіб з інвалідністю [10, 16];
- *поінформованості*. Реалізація будь-якого права, у тому числі і на працю, залежить від поінформованості про існування такого права і про можливості його реалізації конкретним суб'єктом. Інформація та доступ до неї розцінюється як необхідна умова і є основним засобом досягнення, по можливості, більшої незалежності. Доступна інформація повинна бути представлена у формі, що відповідає здібностям до її сприйняття зацікавленими людьми (з ослабленим слухом, зором і т.д.) [9, 60-61].

Доступ осіб з інвалідністю до нової інформації та інформаційних технологій є дуже важливим з урахуванням низького рівня їх професійної зайнятості в умовах сьогодення. Такий недостатній рівень зайнятості впливає на соціальну згуртованість і зменшує можливості незалежності і рівності взагалі. Як результат, такий стан справ є основним джерелом прямої дискримінації і призводить до залежності величезної кількості осіб з інвалідністю від системи соціального захисту.

Другою групою принципів зайнятості осіб з інвалідністю є спеціальні, до числа яких пропонуємо віднести наступні:

- *недискримінації*. Даний принцип означає, що усі права гарантуються кожній людині, без будь-якої різниці, виключення або обмеження із причин інвалідності або за іншими ознаками [12, 4]. Відповідно до статті 4 Конвенції МОП № 159 „Про професійну реабілітацію та зайнятість інвалідів”, спеціальні позитивні заходи, спрямовані на забезпечення справжньої рівності можливостей та ставлення для працюючих інвалідів та інших працівників, не вважаються дискримінаційними щодо інших працівників.

Слід зауважити, що на сьогодні в Україні розробляється Стратегія боротьби з дискримінацією. Це буде комплексний документ, що визначає сутність державної політики у сфері протидії проявам дискримінації за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, інвалідності, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками, а також пріоритети та принципи в цій сфері;

- *доступності*. Цей принцип має на меті усунути бар'єри, що заважають людям з інвалідністю користуватися своїми правами [10, 79]. Перспектива залучення/інтеграції осіб з інвалідністю у суспільство на правах повноцінних учасників передбачає прийняття різних заходів щодо забезпечення фізичної і психологічної доступності суспільного життя [9, 60].

У сфері працевлаштування особам з інвалідністю необхідно гарантувати рівні можливості, а також вживати заходів щодо запобігання будь-якої дискримінації у питаннях доступу до

навчання та працевлаштування, заробітної плати, просування по службі або збереження робочого місця [9, 50];

- *гарантованості зайнятості осіб з інвалідністю*, який передбачає ефективний доступ до праці усіх осіб, які мають на нього право, без будь-яких перешкод;
- *активної участі самих інвалідів у забезпеченні реалізації ними права на працю*, що означає їх участь у формуванні та реалізації відповідної державної політики поряд з державними установами (організаціями) різної відомчої належності, недержавними (громадськими) об'єднаннями, які виражають інтереси осіб цієї категорії [13, 39]. Іншими словами, кожен, незалежно від його особистісних характеристик і здібностей, повинен мати можливість доступу, використання і розуміння навколишнього його або її середовища на рівній основі з іншими і незалежно від них [9, 44];
- *комплексності*. Цей принцип полягає у тому, що досягти успіхів у напрямі зайнятості осіб з інвалідністю можливо тільки шляхом комплексного, багатопланового впливу не лише на сферу їх професійної діяльності, але й на усі інші, не менш важливі сфери їх життєдіяльності – родинну, побутову, суспільну, освітню, особистісну, сферу дозвілля тощо [13, 39];
- *етапності, безперервності та науковості здійснення державної політики у сфері зайнятості осіб з інвалідністю*, що передбачає організацію цього процесу відповідно до етапів – складових процесу зайнятості осіб з інвалідністю у їх послідовності, спадкоємності та безперервності (медико-соціальна експертиза інвалідів, їх професійна орієнтація, загальноосвітнє, професійне або фахове навчання, раціональне працевлаштування, соціальний супровід працевлаштування та подальша соціально-трудова адаптація, динамічне спостереження (контроль) за раціональністю працевлаштування та успішністю соціально-трудової адаптації інвалідів з їх коригуванням) [13, 39];
- *диференційованого та індивідуального підходу до осіб з інвалідністю при реалізації ними права на працю*, що передбачає вжиття відповідних заходів у залежності від кола потреб, соціально-професійної недостатності та обмеженості життєдіяльності кожної особи з інвалідністю, враховуючи її індивідуальні особливості (стать, вік, нозологію захворювання, соціокультурний та соціально-економічний статус тощо) та її реабілітаційний потенціал [13, 40];
- *динамічного спостереження та контролю* за забезпеченням та реалізацією права осіб з інвалідністю на працю, що передбачає здійснення динамічного контролю за ходом та ефективністю усіх заходів у відповідному напрямі та коригування такої діяльності у випадку необхідності.
- *інноваційності заходів щодо зайнятості осіб з інвалідністю*, який передбачає запровадження новітніх технологій у відповідній сфері, розроблених з урахуванням кращого вітчизняного та міжнародного досвіду [13, 40]. У сфері зайнятості, зокрема, нові технології повинні розширити можливості людей з інвалідністю щодо пошуку роботи і мають застосовуватися з метою сприяння цим особам не лише для вдосконалення їх кваліфікації у професійній діяльності, але, перш за все, з метою надання можливості покинути сектор захищеної зайнятості. Особам з інвалідністю необхідно запропонувати найбільш прийнятні засоби доступу до інформації, систем зв'язку та до всіх нових технологій і послуг, потребу в яких вони мають, задля досягнення достатнього рівня незалежності і, при бажанні, для участі в економічному і соціальному житті [9, 61-62];
- *оплати праці на рівні не нижче встановлених у державі науково й економічно обґрунтованих соціальних нормативів*. Полягає у тому, що розмір винагороди за працю має відповідати потребам людини і задовольняти їх;
- *єдності централізованих і децентралізованих засад* або державно-суспільного характеру політики щодо зайнятості осіб з інвалідністю, який полягає у забезпеченні взаємопов'язаної діяльності у відповідній сфері державних установ, органів місцевого

самоврядування та недержавних (громадських) об'єднань, які виражають інтереси людей вказаної категорії.

- *судового захисту прав у сфері зайнятості осіб з інвалідністю.*
- *відповідальності.* Даний принцип відображено у частині 3 ст.6 Закону України „Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні” [6, Ст.252], якою передбачено, що службові особи та інші громадяни, винні в порушенні прав інвалідів, визначених цим Законом, несуть встановлену законодавством матеріальну, дисциплінарну, адміністративну чи кримінальну відповідальність. Водночас, особи, відповідальні за прийняття рішень у сфері зайнятості повинні бути повідомлені про потреби людей з інвалідністю, зокрема щодо реалізації ними права на зайнятість [9, 61].

Згадані принципи грають важливу роль у розвитку суспільства, здатного знизити рівень нерівності.

Проте, слід відмітити, що дати вичерпний перелік принципів зайнятості осіб з інвалідністю практично неможливо, оскільки суспільні відносини постійно розвиваються, у тому числі у досліджуваній сфері.

Підбиваючи підсумки викладеного вище, слід наголосити на тому, що недостатньо проголосити і закріпити принципи зайнятості осіб з інвалідністю в законодавстві та свідомості. Необхідний їх прояв у дії. З огляду на викладене, необхідно залучати осіб відповідної категорії до активної участі в житті суспільства, даючи їм змогу реалізувати себе через працю тощо. Також потрібно надавати їм можливість впливати на суспільно-політичні процеси в державі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 26.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України.–1996.–№ 30.–Ст. 141.
2. Європейська соціальна хартія (Переглянута) [Електронний ресурс]: [прийнята 3 травня 1996 р.]. – Режим доступу: [http:// www.zakon.rada.gov.ua](http://www.zakon.rada.gov.ua).
3. Конвенція про права інвалідів від 13.12.2006 р. // Офіційний вісник України. – № 17. – Ст. 799. – С. 93.
4. Кодекс законів про працю України // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1971. – № 50. – Ст. 375.
5. Про зайнятість населення: Закон України від 1 березня 1991 р. № 803-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 14. – Ст. 170.
6. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 21.03.1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 21. – Ст. 252.
7. Болотіна Н.Б. Право соціального захисту України: навч. посіб. – 2-ге вид., перероб. і доп. / Нінель Борисівна Болотіна. – К.: Знання, 2008. – 663 с.
8. Горшенев В.М. Контроль как правовая форма деятельности / В.М. Горшенев, И.Б. Шахов. – М.: Юрид. лит., 1987. – 176 с.
9. Доступ людей с ограниченными возможностями к социальным правам в Европе (Страсбург, 7-10 октября 2003 года) Английское издание: Access to social rights for people with disabilities in Europe ISBN 92-871-5328-0.
10. Інвалідність: практичний посібник [для парламентарів щодо Конвенції про права інвалідів та Факультативного протоколу до неї]. – К.: ТОВ „Гранд-Прес”, 2008. – 152 с.
11. Карпенко О.А. Діяльність органів публічного управління в системі соціально-економічних відносин: навч.-метод. посіб. / О.А. Карпенко, О.Б. Білявська. – К.: НАДУ, 2008. – 56 с.
12. Права людей з інвалідністю в Україні: Звіт за результатами громадського моніторингу / Всеукраїнське громадське соціально-політичне об'єднання „Національна Асамблея інвалідів України”. – К., 2008-2009. – 68 с.

13. Праця та зайнятість осіб з інвалідністю. Національна доповідь / Міністерство праці та соціальної політики України, Державна установа Науково-дослідний інститут соціально-трудових відносин Мінпраці України. – К. – 2009. – 194 с.
14. Скурко Е.В. Правовые принципы в правовой системе, системе права и системе законодательства: Теория и практика / Е.В. Скурко // Правоведение. – 2006. – № 2. – С. 55 – 61.
15. Теорія держави та права конспект лекцій ЛНУ. – Львів, 2009. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://studrada.com.ua/>.
16. Шевцов А.Г. Методичні основи організації соціальної реабілітації дітей з вадами здоров'я: монографія / А.Г. Шевцов. – К.: НТІ „Інститут соціальної політики”, 2004. – 240 с.

УДК 342.951: 351.811

ПРАВОВІ КОЛІЗІЇ РЕАЛІЗАЦІЇ НОРМ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ НА СТАДІЇ АДМІНІСТРАТИВНОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Савка А.Ю., ад'юнкт

Національна академія внутрішніх справ

В даній статті проведено аналіз норм адміністративно-деліктного законодавства у справах про порушення правил дорожнього руху на стадії адміністративного розслідування та здійснено пошук правових колізій розвитку даної проблеми.

Ключові слова: адміністративне розслідування, правила дорожнього руху, транспортний засіб.

Савка А.Ю. ПРАВОВЫЕ КОЛЛИЗИИ РЕАЛИЗАЦИИ НОРМ АДМИНИСТРАТИВНО-ДЕЛИКТНОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА ПО ДЕЛАМ О НАРУШЕНИИ ПРАВИЛ ДОРОЖНОГО ДВИЖЕНИЯ НА СТАДИИ АДМИНИСТРАТИВНОГО РАССЛЕДОВАНИЯ / Национальная академия внутренних дел, Украина

В данной статье проведен анализ норм административно-деликтного законодательства по делам о нарушении правил дорожного движения на стадии административного расследования и осуществлен поиск правовых коллизий развития данной проблемы.

Ключевые слова: административное расследование, правила дорожного движения, транспортное средство.

Savka A.Y. LEGAL COLLISIONS OF NORMS OF ADMINISTRATIVE TORT LAW IN CASES OF TRAFFIC VIOLATIONS AT THE STAGE OF THE ADMINISTRATIVE INVESTIGATION / National academy of internal affairs, Ukraine

This paper analyzes the rules of administrative and tort law in cases of traffic violations at the stage of the administrative investigation conducted search and legal conflicts of the problem.

Key words: administrative investigation, traffic rules, vehicle.

Становлення України як демократичної правової держави вимагає оновлення галузево-правових концепцій і перегляду законодавчого матеріалу відповідно до декларованих пріоритетів економічного і соціального розвитку. У зв'язку з цим, важливого значення набуває становлення нових доктрин адміністративного права.

Сьогодні практично всі адміністративно-правові інститути знаходяться в стані теоретичного оновлення і пошуку свого місця у вирішенні питань щодо формування суспільних відносин відповідно до конституційних засад і створення правової держави і громадянського суспільства.

Одним з таких правових утворень виступає інститут адміністративної відповідальності.

Окремим теоретичним та практичним проблемам, пов'язаними з адміністративним розслідуванням, були присвячені роботи Бандурки О.М., Берлача А.І., Венедиктова В.С., Гіди О.Ф., Голосніченка І.П., Демського Е.Ф., Калюжного Р.А., Ключніченка А.П., Колодкіна Л.М.,